

netop dette, jeg formener, at, naar Sagen i rette Tid var grebet an og ledet paa rette Maade og uden for stor Usvigelse saa til det ene og saa til det andet Forslag, vilde det være muligt engang ogsaa at vinde dette Things Overbevisning for, at det vilde være rigtigt at anlægge et Fort paa Stubben, og at den Udgift, der vilde blive Tale om, ikke vilde være større, end at den maatte Løb sig opnaa. Det er muligt, jeg tager feil heri, men det er nu saa min Opfattelse. Derimod tror jeg ikke, det vilde være muligt at overbevise Thinget om Rigtigheden af en saa stor Udgift som den at anlægge Fortet paa Middelfrunden, og det er denne Betragtning, der har dikkeret mig min Opfattelse af denne Sag. Naar nu den ærede Krigsminister i sit sidste Foredrag ligesom railleerede en Smule over dem, der nu vare imod denne Anbringelse af disse store Kanoner, hvortil Bevillingen blev givet ifjor, vil jeg i den Anledning sige, at Ingen har indvendt et eneste Ord mod det Sted, hvor man anbringer de første to Gange to af de Kanoner, der har været Tale om at bevilge, Anbringelsen paa Strickers Batteri og Mellemfortet. Gjennem de Bevillinger, der gives, og gjennem den Plan, der af Ministeren er lagt for Anskaffelsen af disse Kanoner, ville de komme, saavidt jeg forstod, gjennem to Anskaffelser og altsaa til forskellige Tider, og der vil altsaa være Tale om at anbringe dem efterhaanden, som de komme, og da ser jeg ikke Noget til Hindrer for at begynde med at anbringe de første 4 paa de to Steder, hvor alle ere enige om, at de skulle anbringes, baade Krigsministeren og Rigsdagens Afdelinger. Naar man i rette Tid havde gjort det, saa kunde man overveie det Spørgsmaal paan, hvor de 2 Kanoner skulde anbringes, om hvis Anbringelse der kunde være delte Meninger, og det veed den høitærede Krigsminister ligesaa godt som vi Andre, at der ogsaa udenfor Rigsdagen hos dem, der ere kaldede til at have Mening om disse Forhold, er noget delte Meninger om, paa hvilke Pladser disse Kanoner skulde anbringes. Jeg har nu en Formodning om, at det rette Dieblik til at tage dette under Overveielse maatte allerede er forbi, men det har ikke afholdt mig fra at høre frem her i Thinget den Opfattelse, jeg har af denne Sag. Naar nu den høitærede Minister ogsaa i sit sidste Foredrag talte om, at det under tidligere Forhandlinger ved Bevillingen af disse Kanoner var erkjendt fra alle Sider, at de skulde anbringes paa de Steder, hvorom Talem dengang var, og ogsaa for de 2 Kanoners Vedkommende paa Ralkbrænderiet, skal jeg her gjøre en Indrømmelse til den høitærede Krigsminister; men det gjælder dog i ethvert Tilfælde kun mig personlig, jeg skal ikke i dette Dieblik tale paa Andres Vegne end mine egne. Jeg havde den samme Opfattelse, den samme Tvivl overfor Heldigheden af at anbringe disse to Kanoner paa Ralkbrænderiet ifjor,

som jeg har iaar. Det Kjendskab, jeg har faaet til disse Spørgsmaal, er ikke erhvervet i det sidste Mars Tid, jeg havde det ogsaa tidligere, men naar der ikke fra min Side er kommet Udtalelser i den Retning, og naar ikke disse Tvivl ere komne frem med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilke Pladser disse Kanoner skulde anbringes, var det begrundet i, at jeg ikke ifjor vilde bidrage til at svække Udsigten for den ærede Krigsminister til overhovedet at faae disse Kanoner bevilgede, og jeg har nogen Formodning om, at flere af samme Grund tav stille i denne Sag, idet man ved at rejse Tvivl, om det var det rette Sted til Anbringelsen, meget let kunde bringe Spørgsmaal ind, som kunde medføre Fare for Bevillingen. Jeg siger det daabent og lige ud, fordi jeg, det ene sammenlignet med det Andet, betragtede det som en saa overordentlig Fordel for Udvidelsen af Kjøbenhavns Forsvar mod Søviden, at disse Kanoner bleve anskaffede. Jeg tav dengang stille med mine Tvivl om Anbringelsen, og jeg veed, at disse Tvivl næredes af Andre end mig baade her i Rigsdagen og udenfor samme, og jeg vilde sætte megen Pris paa, om Spørgsmaalet var blevet Gjenstand for fornyet Overveielse, saaledes at man i rette Tid kunde have faaet alle de Grunde frem, som kunde tale for at indtage den Stilling til Sagen, som jeg idag har anbefalet at indtage.

Krigsministeren (Rauffmann): Den sidste Udtalelse, der saaldt fra det ærede Medlem, som nu satte sig, gik væsentlig ud paa at fremhæve, at han ikke alene iaar men ogsaa ifjor har næret nogen Tvivl om Rigtigheden af de sex Kanoners Placering, og at det ikke alene var ham, men ogsaa Andre udenfor Rigsdagen, der vare af samme Anskuelse. Det er muligt, at det er Tilfældet; imidlertid maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at det ikke er Krigsministeren, der ensidig har bestemt Pladsen, men at den er bestemt efter Forhandling med alle de militære Autoriteter, om hvilke man maa antage, at de maa kunne afgjøre Sagen, og at der ved alle disse Forhandlinger har været Enstemmighed for, hvor Kanonerne skulde placeres, nemlig to paa Strickers Batteri, to paa Mellemfortet og to paa Ralkbrænderibatteriet. Jeg tror, at disse Autoriteters Udtalelser maa idetmindste for Krigsministeren have mere Vægt end de Udtalelser, man hører rundt omkring i Byen hjift og her. Saa længe jeg altsaa ikke hører bedre Bevis fremføre om Sletheden af Pladsen navnlig paa Ralkbrænderifortet, maa jeg fastholde den Mening, som samtlige militære Autoriteter have udtalt. Jeg veed ikke, hvorledes Diskussionen har kunnet forplante sig saa vidt, at man endog flere Gange er kommen til at tale om Fortet paa Middelfrunden, det ligger temmelig langt udenfor det foreliggende Spørgsmaal, men hvad Mening man